

Arrest

nr. 268 025 van 8 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, heeft zich vluchteling verklaard op 10 oktober 2011.

1.2. Op 17 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet omdat uit een grondige analyse van de situatie in Syrië bleek dat er, gezien de slechte veiligheidssituatie en de ernstige mensenrechtenschendingen die er op dat moment op grote schaal voorkwamen, een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestond bij een eventuele terugkeer naar zijn land van oorsprong.

1.3. Op 10 december 2014 werd verzoeker door de correctionele rechtbank Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met 3 jaar uitstel voor opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg t.a.v. zijn echtgenote en zijn dochter. Onder invloed van alcohol bracht hij zijn echtgenote verschillende verwondingen toe in het gezicht en bovenlichaam, waardoor zij enkele dagen arbeidsongeschikt was. Ook zijn dochter deelde in de klappen. Op 20 maart 2019 werd verzoeker definitief veroordeeld door het hof van beroep Brussel tot een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Op 13 oktober 2015 was hij verwikkeld in een woordenwisseling met de nicht van zijn ex-partner waarbij hij haar uiteindelijk een gebroken neus sloeg.

1.4. Bij schrijven van 17 augustus 2020, ontvangen door de commissaris-generaal op 15 oktober 2020, verzocht de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, § 4, tweede lid en artikel 55/5/1, § 2, 1^e van de Vreemdelingenwet.

1.5. Verzoeker werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 7 september 2021 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.6. Op 14 september 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omdat werd vastgesteld dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze beslissing werd op 15 september 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in al-Qamishli, gelegen in de provincie al-Hasakah, de Syrische nationaliteit te bezitten en een Aramees orthodox christen te zijn. U bent tot het tweede middelbaar naar school geweest en u hebt daarna gewerkt als autoschilder. Van 1990 tot 1992 hebt u uw militaire dienstplicht gedaan. Vervolgens hebt u uw eigen' autoschilder-atelier' in al-Qamishli geopend en van 1997 tot 2003 hebt u dit beroep in Saudi-Arabië uitgeoefend. Daarna bent u teruggekeerd naar al-Qamishli en u hebt er gewoond tot het vertrek uit uw land. Vaak profiteerden de Syrische Veiligheidsdiensten van uw werk als autoschilder. Ze lieten hun auto repareren, maar betaalden de rekening niet. U kon daar niets tegen doen.

Op (...) 2005 bent u getrouwd. Uw oudste dochter is geboren op (...) 2006 en uw andere dochter is geboren op (...) 2007. Uw neef zou de leider zijn van de Assyrische Democratische Organisatie (ADO) en ook uw broer is lid van ADO. Sedert 15 maart 2011 bent u sympathisant van ADO. In dit kader hebt u deelgenomen aan vier of vijf demonstraties. Ongeveer vijftien dagen na uw eerste deelname zijn de Veiligheidsdiensten twee keer bij u thuis langsgekomen om u en uw broer te arresteren. Aangezien jullie niet thuis waren, dreigden ze ermee uw vader mee te nemen en daarop bent u zich met uw broer gaan aangeven. Nadat jullie twee of drie dagen werden vastgehouden, werden jullie vrijgelaten. Hoewel u werd verboden om nog deel te nemen aan demonstraties, hebt u dit toch nog een paar keer gedaan. Op een dag nam u opnieuw deel aan een manifestatie en scandeerde u slogans. U had uw gezicht bedekt met een sjaal, maar iemand van de Veiligheidsdiensten heeft u toch herkend. U hebt hem geslagen met een vlaggenstok en bent weggevlucht en gaan schuilen in het huis van een Koerdische familie die u niet kende. Van daaruit hebt u gebeld naar uw oom die u daarop gebracht heeft naar het huis van uw schoonbroer in Kahtanieh. U bent daar drie à vier nachten gebleven en daarna nam een smokkelaar u mee naar de grens met Turkije. Op 10 oktober 2011 vroeg u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties.

Op 18 oktober 2012 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. De vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat werd geoordeeld dat u een vrees vanwege uw politieke activiteiten niet aannemelijk kon maken.

Op 10 december 2014 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Brussel tot een gevangenisstraf van 15 maanden met 3 jaar uitstel voor opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg t.a.v. uw toenmalige echtgenote en uw dochter. Onder invloed van alcohol bracht u uw toenmalige echtgenote verschillende verwondingen toe in het gezicht en bovenlichaam, waardoor zij enkele dagen arbeidsongeschikt was. Ook uw dochter deelde in de klappen. Op 20 maart 2019 werd u definitief veroordeeld door het Hof van Beroep Brussel tot een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid

tot gevolg. Op 13 oktober 2015 was u verwickeld in een woordenwisseling met de nicht van uw ex-partner waarbij u haar uiteindelijk een gebroken neus sloeg.

Op 15 oktober 2020 ontving het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie een brief waarin deze de Commissaris-generaal verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

U legt verschillende documenten neer aangaande taallessen, inburgeringscursussen, uw asielprocedure en werk, alsook een kopie van uw Syrische paspoort, een certificaat van gezinssamenstelling en uw verblijfskaart.

B. Motivering

Op 18 oktober 2012 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door uw herkomst uit Hassakah in Syrië, alwaar een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele Rechtbank Brussel dd. 10 december 2014 en een arrest van het Hof van Beroep Brussel dd. 20 maart 2019.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank Brussel dd. 10 december 2014 blijkt dat u bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met 3 jaar uitstel voor opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg t.a.v. uw toenmalige echtgenote en uw dochter. Onder invloed van alcohol bracht u uw toenmalige echtgenote verschillende verwondingen toe in het gezicht en bovenlichaam, waardoor zij enkele dagen arbeidsongeschikt was. Ook uw dochter deelde in de klappen. In het vonnis wijst de rechtbank op de ernst van de feiten, waaruit een minachting blijkt voor de fysieke integriteit van uw naasten. Uw gedragingen hebben een grote fysieke en psychologische impact op de slachtoffers.

Uit het arrest van het Hof van Beroep Brussel dd. 20 maart 2019 blijkt dat u definitief bent veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Op 13 oktober 2015 was u verwickeld in een woordenwisseling met de nicht van uw ex-partner waarbij u haar uiteindelijk een gebroken neus sloeg. In het arrest wijst het Hof opnieuw op de ernst van de feiten en op uw gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van andere mensen.

Uit de motivering en de strafmaat van voormelde vonnis en arrest blijkt duidelijk dat de door u gepleegde criminele daden ernstige feiten betreffen.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 7 september 2021 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

Echter, uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat u volstrekt geen berouw toont of enige verantwoordelijkheid opneemt voor uw daden. Aan het begin van het interview verklaart u het volgende: "Ik heb probleem thuis, had er een met mijn vrouw, we hadden advocaat, naar rechter gegaan, waarom heeft dat iets met commissariaat te maken, klein problemen, dat hebben we samen opgelost, is niets erg gebeurd, geen slaan, geen mishandeling, die zaak is groter geworden dan in werkelijkheid" (CGVS, p. 4). Dat u uw vrouw tweemaal in het gezicht sloeg – in februari 2014 en juni 2014 – en de tweede keer zelfs haar neus brak – naast andere vastgestelde verwondingen bij uw vrouw – en tevens uw dochter sloeg maar dit louter "kleine problemen" noemt en aangeeft dat er "niets ergs" is gebeurd, "geen slaan, geen mishandeling" doet vaststellen dat u geen enkel schuldinzicht hebt, geen enkel inzicht in de schade die u toedient aan andere personen en volstrekt geen berouw toont. Dit wordt dan ook bevestigd door het feit dat u zich, na deze eerste feiten en na uw veroordeling door de rechtbank, opnieuw

schuldig maakt aan dergelijke feiten wanneer u de nicht van uw vrouw in het gezicht sloeg en hierbij ook haar haar neus brak, waarna u een veroordeling opliep van 18 maanden cel.

Ook uw verdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud tonen aan dat u geenszins enige verantwoordelijkheid opneemt voor uw daden. U ontkent dat u uw vrouw tijdens het eerste incident van februari 2014 geslagen heeft, ondanks dat uit het vonnis van 2014 duidelijk blijkt dat de politie aan haar gezicht kon opmerken dat ze geslagen was geweest (CGVS, p. 5 en 7). Dat u nog steeds blijft ontkennen haar geslagen te hebben maakt dat u volstrekt geen berouw laat blijken voor deze daad. Ook wat betreft uw dochter ontkent u resoluut haar geslagen te hebben (CGVS, p. 5). Ook dit wordt betwist door informatie uit het vonnis. Aangaande het tweede incident met uw vrouw – in juni 2014 – zegt u dat u uw vrouw “per ongeluk” had geslagen, wat werkelijk volstrekt geen steek houdt, zeker gezien de ernstige verwondingen die uw vrouw opliep (CGVS, p. 5). Tevens ontkent u dat u tijdens het tweede incident met uw vrouw de neus van uw vrouw gebroken had (5, 6 en 7). Ook dit wordt betwist door het vonnis. Ook wat betreft uw aanval op de nicht van uw vrouw ontkent u dat u haar neus gebroken heeft. Ook dit is weer strijdig met de informatie in het vonnis van 2019. Doorheen het persoonlijk onderhoud blijft u de waarheid geweld aandoen en tracht u alle verantwoordelijk voor uw daden te ontwijken.

Aangaande het incident met de nicht van uw vrouw wordt gevraagd wat u nu vindt van het feit dat u die vrouw in haar gezicht heeft geslagen en haar neus brak waarop u zegt dat zij de eer van de familie had aangetast, dat ze had gevloekt en dat u emotioneel geraakt was en zich niet meer kon gedragen (CGVS, p. 7). Gevraagd waarom u in beroep bent gegaan tegen uw veroordeling na dit incident begint u een relaas over hoe die vrouw zeer gewiekst is en u in de val lokte omdat zij wist dat u zich vanwege uw eerdere veroordeling geen misstappen kon veroorloven (CGVS, p. 8). Het behoeft geen enkel betoog dat uit deze verklaringen niet het minste schuldbesef kan worden ontwaart.

De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen. Gevraagd waarom u uw status zou moeten blijven behouden zegt u dat u zich heeft aangepast en dat fouten kunnen gebeuren en dat uw verblijfsvergunning daar los van zou moeten staan. Voorts verwijst u naar de slechte veiligheidssituatie in uw land van herkomst (CGVS, p. 8 en 9). Deze door u aangehaalde redenen doen echter geen afbreuk aan het feit dat u in België veroordeeld bent voor een ernstig misdrijf.

De door u neergelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. De documenten aangaande uw werk, inburgeringscursussen en taalles hebben te maken met uw situatie in België. Echter, dat u gewerkt heeft en enkele cursussen heeft gevolgd doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangaande uw veroordeling voor een ernstig misdrijf. Uw paspoort, verblijfskaart, certificaat van gezinssamenstelling en de documenten aangaande uw procedure om internationale bescherming hebben louter betrekking op uw identiteit en verblijfsstatus in België.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet kan worden teruggeleid naar uw land van herkomst Syrië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 55/5/1, § 2, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden

beslissing te verklaren of te weerleggen op grond waarvan wordt besloten dat zijn subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Hij formuleert zijn verweer als volgt: “- De verzoekende partij is een man van 50 jaar van Syrische nationaliteit die omwille van de oorlog zijn land met zijn gezin heeft moeten verlaten.

- Hij is gehuwd en heeft twee dochters die in 2006 en 2007 geboren werden en die thans 16 en 15 jaar oud zijn.

- De verzoekende partij heeft de oorlog in Syrië heel slecht beleefd en is er erg onder de indruk gebleven. ; Haar geloof heeft haar niet kunnen redden.

- Zij heeft evenmin haar vlucht naar Europa als een “overwinning” beleefd, wel integendeel.

- Zij is bij haar aankomst in België geconfronteerd geweest met cultuurconflicten die zij niet heeft kunnen oplossen.

- Zij integreerde eerder moeilijk en kon geen werk vinden,

- Zij was verlegen fouten te maken toen zij zich in één van de nationale talen probeerde uit te spreken.

- Zij ontwikkelde een grote frustratie en sloot zich op.

- Evenredig had zij geen dialoog meer met haar vrouw en kinderen, die zich integendeel als vrouw en meisjes , in België ontplooiden en van hun nieuwe vrijheid begonnen te genieten.

- De verzoekende partij voelde zich als man , als echtgenoot een als vader verminderd, onwaardig maar ontwikkelde ook een groot schuldgevoel omdat zij niet in staat was voor haar gezin zelfstandig in te staan en dat haar vrouw thuis meer en meer baas speelde, al was het zonder zij het besepte.

- De verzoekende partij is afkomstig uit een land waar traditie heerst en waar de man als dusdanig de hoofd dient te bieden, zijn emoties dient te verbergen en te beheersen...

- De verzoekende partij geraakte snel over boord en zocht uitvlucht in de drank.

- Afkomstig uit een land waar geen alcohol verbruikt wordt omwille van de Moslim religie en cultuur, heeft de verzoekende partij de drank heel slecht verdragen ...

- De verzoekende partij is vrij snel aan drank verslaafd geraakt hetgeen uiteraard voor bijkomende zorgen heeft gezorgd vermits de verzoekende partij op alcohol slecht reageerde en agressief werd.

- Het is in die bijzondere omstandigheden dat huiselijk geweld gepleegd werd.

- De verzoekende partij is naar aanleiding van deze feiten die van voor 2014 dateren, op 10.12.2014 veroordeeld, hetzij reeds zeven jaar geleden.

- De definitieve veroordeling kwam pas5 jaar later, op 05.03.2020.

- Gelijkaardige feiten vonden plaats waarbij de nicht van de echtgenote betrokken werd, in 2005.

- Dat sedert 6 jaar geen gelijkaardige feiten zich hebben voorgedaan.

- Dat indien het koppel tijdelijk gescheiden heeft geleefd naar aanleiding van deze feiten , het koppel zich echter een tweede kans heeft willen bieden en dat de verzoekende partij serdt 06.03.2019 opnieuw officieel samenwoont op hetzelfde adres.

- Dat toen de verzoekende partij op 07.09.2021 door het CGVS voor verhoor opgeroepen werd , de verzoekende partij helemaal niet begrepen heeft hetgeen zich afspeelde en waarom zij opnieuw verhoord werd.

- Zij heeft de tussenkomst van het CGVS en de vragen die haar gesteld werden als een niet aanvaardbare intrusie in haar persoonlijke en haar gezinsleven aanzien;

- Zij was niet vergezeld van een advocaat en had er ook geen geraadpleegd die haar had kunnen uitleggen dat uiteraard vrij indiscrete vragen haar zouden worden gesteld.

- Dat de verzoekende partij geen man is die zich gemakkelijk kan uitdrukken en zijn gevoelens uiten. Dat hij evenmin gewoon is zijn eigen gedrag te analyseren en hierover met derden te spreken.

- Zij heeft een beperkt analyse vermogen en heeft heel lang een houding van ontkenning aangenomen ten opzichte van zijn eigen daden, waarschijnlijk omdat hij niet sterk genoeg was om die werkelijkheid te facen.

- Dat het CGVS evenmin de moeite heeft gedaan om het gestoorde profiel van de man tegemoet te gaan.

Dat de verzoekende partij thans met de bijstand en steun van haar vrouw besloten heeft en aanvaard heeft een psychiater te raadplegen, hetgeen voor haar een heel grote stap betekent, in die zin dat zij vooreerst de hulp van haar vrouw aanvaart, dat zij verder aanvaart terug over haar houding te spreken en naar de reden voor haar gedrag een antwoord probeert te zoeken.

Dat zij ook begrepen heeft hulp nodig te hebben om haar drankzucht definitief te temmen.

Dat de verzoekende partij reeds grotendeels dat probleem zelf had kunnen oplossen, maar dat zij thans ook beseft dat hiervoor een oorzaak was die dient te worden verwerkt.

Dat haar vrouw en dochters haar in deze moeilijke demarches volledig steunen.

Dat de tussengekomen beslissing , die als een bijkomende straf klinkt die onredelijk lang na het legen van de feiten , in fine niet redelijk voorkomt in de huidige context van het gezin.

De raadsman van de verzoekende partij wenst hierbij nogmaals te benadrukken dat de verzoekende partij geen raad genomen heeft bij een advocaat voor zich naar het CGVS te begeven.

Dat zij helemaal psychisch niet voorbereid was om opnieuw over haar familiale problematiek en haar eigen problematiek te spreken , met een persoon die haar bovendien totaal vreemd was.

De verzoekende partij was totaal verrast en niet in staat om haar intieme problematiek uit te leggen .

Zij had ook geen recul ten opzichte van haar gedrag.

Zij heeft helemaal niet begrepen dat de vragen die haar gesteld werden normaal” waren in het kader van de gevoerde procedure en heeft helemaal niet begrepen dat haar antwoorden “ingeschat” ZOUDEN WORDEN;

De verzoekende partij heeft zich sedert 2019 volledig ingespannen om zijn huwelijk een tweede kans te bieden nadat zijn vrouw na een lange wachttijd hem opnieuw liet samenwonen, na een proeftijd.

De verzoekende partij heeft verder haar straf verricht en is ook onder elektronische controle gebleven, zonder dat merkwaardige feiten zouden worden bemerkt/

Zij heeft zich grotendeels herpakt en heeft vanaf 2016 taallessen gevolgd om zich beter proberen te integreren en een meer normale sociaal leven te leiden.

Zij heeft dit ook gedaan met de hoop haar kinderen in hun studies te kunnen bij staan en opnieuw als vader en man te worden aanzien.

Het was derhalve voor haar heel pijnlijk om al die droevige gebeurtenissen, waarvoor zij spijt heeft, opnieuw naar boven te halen.

Alleen en zonder bijstand van een raadsman die haar minstens de procedure had kunnen uitleggen, heeft de verzoekende partij ervoor gekozen de feiten te minimaliseren , ze als een intra familiale problematiek voor te stellen waarmee, in fine , het CGVS niets te maken had, vermits hij sowieso zijn straf had uitgezeten....

De verzoekende partij is steeds heel zenuwachtig en reageert overgevoelig, blijft heel prikkelbaar on haar verleden aan te halen;

Hetgeen uiteraard een heel negatieve impact heeft gehad , niet alleen op het verloop van het onderhoud , dat met de tijd ook meer gespannen en slechter en slechter verliep, maar ook op de uiteindelijke beslissing....

Dat het CGVS, - waarschijnlijk ook omwille van het weinige sympathieke gedrag van de verzoekende partij, helemaal geen moeite heeft gedaan om naar de aanleiding en reden van het gedrag van de verzoekende partij te zoeken, zowel op het ogenblik van de feiten waarvoor hij veroordeeld werd, als heden.”

Verzoeker meent dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat hij werd veroordeeld voor drie feiten van huiselijk geweld, waarvan het laatste plaatsvond in 2015. Zonder de ernst van de daden te betwisten, benadrukt verzoeker dat deze feiten zich hebben voorgedaan tijdens de eerste jaren van verblijf in België, volgens verzoeker een bijzonder moeilijke periode waarin hij de nadelige gevolgen van de gebeurtenissen in zijn land nog probeerde te verwerken en hij ook reeds met de nieuwe moeilijkheden van ontheemden te kampen had, zijnde de botsing van culturen, de emancipatie van zijn vrouw en dochters en zijn onvermogen om zijn plaats als man, echtgenoot en vader proberen te handhaven. De misdaden werden gepleegd toen verzoeker heel regelmatig onder de invloed van drank was, hetgeen uiteraard niets afdoet aan de ernst van de daden en niet als rechtvaardigingsgrond wordt aangevoerd, doch wel om de bijzondere context te kaderen waarin het huiselijk geweld heeft plaatsgevonden, een context die ook vatbaar is voor verbetering, als garantie voor de toekomst. Verzoeker voert aan dat hij drank uit zijn leven probeert te bannen en dat hij sindsdien opnieuw is gaan samenwonen met zijn echtgenote. Hij wijst erop dat er sinds zijn veroordelingen geen nieuwe feiten te betreuren zijn, noch binnen het gezin, noch ten nadele van derden. Verzoeker werd door het hof van beroep tot een effectieve celstraf van 18 maanden veroordeeld. Hij werd onder elektronisch toezicht geplaatst, hetgeen naar mening van verzoeker op zich reeds inhoudt dat hij, ondanks de feiten en veroordeling, toch niet als volledig asociaal, heel gevaarlijk of onbetrouwbaar werd aanzien. Verzoeker benadrukt dat hij geen enkele voorwaarde van zijn straf onder elektronisch toezicht heeft geschonden en dat hij zich vanaf 2019 opnieuw in het gezin kon integreren. Thans heeft hij besloten om met de steun van zijn vrouw een psychiater te raadplegen, dit om een uitleg te vinden voor zijn eerdere gedrag en om hem te helpen voor de toekomst. Verzoeker betoogt dat het CGVS niet kan worden gevolgd wanneer het de feiten en de daarop volgende veroordeling als “ernstig misdrijf” kwalificeert in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt dat deze bepaling een uitsluitingsgrond inhoudt, die restrictief moet worden toegepast. Hij wijst erop dat bij de beoordeling van een “ernstig misdrijf” in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden met de aard van de daad en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen, en verwijst naar rechtspraak van deze Raad waar werd geoordeeld dat een veroordeling tot 15 maanden cel, waarvan 8

maanden effectief, in een context van diefstal met geweld en gebruik van een wapen, geen “ernstig misdrijf” was in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet (arrest nr. 214 315 van 19 december 2018). Verzoeker besluit: *“Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, kan in casu niet rechtmatig worden weerhouden dat de door de verzoekende partij gestelde daden en waarvoor zij werd veroordeeld, in de gegeven omstandigheden, niet worden gekwalificeerd als de ernstig misdrijf, zoals in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.*

Dat deze misdaden niet in aanmerking kunnen worden genomen om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, te kunnen overgaan tot de intrekking van subsidiaire beschermingsstatus die aan de verzoekende partij eerder toegekend werd.”

Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de veiligheidssituatie in Syrië thans niet zodanig gewijzigd is dat deze bescherming niet langer nodig is, voornamelijk gelet op het feit dat hij geen moslim is doch een orthodox christen. De bestreden beslissing stelt in dit verband trouwens dat hij niet naar Syrië kan worden teruggestuurd.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van opvolging door een psychiater, een attest van gezinssamenstelling en documenten aangaande taallessen en inburgeringscursussen die verzoeker sinds 2016 heeft gevolgd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat (i) hij op 10 december 2014 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met 3 jaar uitstel voor opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg t.a.v. zijn echtgenote en zijn dochter, hij daarnaast op 20 maart 2019 door het hof van beroep Brussel definitief werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, uit de motivering en de strafmaat van voormeld vonnis en arrest duidelijk blijkt dat de door hem gepleegde criminele daden ernstige feiten betreffen zodat niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden en zijn subsidiaire beschermingsstatus bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, § 2 wordt ingetrokken, (ii) de door hem tijdens het persoonlijk onderhoud aangebrachte redenen een behoud van de hem eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen rechtvaardigen, zoals wordt toegelicht en (iii) het feit dat hij gewerkt heeft en enkele cursussen heeft gevolgd geen afbreuk doet aan de vaststellingen aangaande zijn veroordeling voor een ernstig misdrijf en zijn paspoort, verblijfskaart, certificaat van gezinssamenstelling en de documenten aangaande zijn procedure om internationale bescherming louter betrekking hebben op zijn identiteit en verblijfsstatus in België.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus (CG nr. 1122990), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in : 1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”*.

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*.

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.4. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)*

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19.3. a van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken wanneer *a posteriori* blijkt dat een van de uitsluitingsclausules op de vreemdeling had moeten worden toegepast tijdens de asielprocedure, of als hij onder dergelijke uitsluitingsclausules valt na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl. St. Kamer*, 2014-2015, nr. 54-1197/001, 26).

Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)”* (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze ‘Guide des procédures’ bepaalt : *“Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime»*

revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques. Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré."

"155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een 'ernstig', niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord "misdrijf" verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord "misdrijf" alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een "ernstig misdrijf" evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als "misdrijf" worden bestempeld." (vrije vertaling zoals aangehaald Adv. RvS nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, *Parl.St. Kamer*, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als "ernstig" (zie EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis", January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, § 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 december 2014 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met 3 jaar uitstel voor opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg t.a.v. zijn echtgenote en zijn dochter. Onder invloed van alcohol bracht verzoeker zijn echtgenote verschillende verwondingen toe in het gezicht en bovenlichaam, waardoor zij enkele dagen arbeidsongeschikt was. Ook zijn dochter deelde in de klappen. Verzoeker werd vervolgens op 20 maart 2019 definitief veroordeeld door het hof van beroep te Brussel tot een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Op 13 oktober 2015 was verzoeker verwickeld in een woordenwisseling met de nicht van zijn ex-partner waarbij hij haar uiteindelijk een gebroken neus sloeg.

Het laakbare en verwerpelijke karakter van verzoekers daden kan *in casu* niet worden betwist. Dit blijkt tevens uit de motivering van voormeld vonnis en arrest. In het vonnis van 10 december 2014 wijst de rechtbank op de ernst van de feiten, waaruit een minachting blijkt voor de fysieke integriteit van zijn naasten, en wordt gesteld dat de gedragingen van verzoeker een grote fysieke en psychologische impact hebben op de slachtoffers. Ook in het arrest van 20 maart 2019 wordt gewezen op de ernst van de feiten en op verzoekers gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van andere mensen.

De Raad is echter *in casu* en rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, met inbegrip van de context waarin de feiten zich hebben voorgedaan en inzonderheid de vaststellingen dat verzoeker vanaf 2016 taallessen en inburgeringscursussen heeft gevolgd om zich beter te integreren, dat er zich klaarblijkelijk sinds 2015 geen nieuwe feiten hebben voorgedaan, dat hij naar aanleiding van de feiten van huiselijk geweld tijdelijk gescheiden heeft geleefd van zijn echtgenote maar hij sinds 6 maart 2019 opnieuw officieel samenwoont en dat hij thans begeleid wordt door een psychiater en behandeld wordt voor zijn alcoholverslaving en de hiermee gepaard gaande agressieproblematiek, van oordeel dat de door verzoeker gestelde daden waarvoor hij werd veroordeeld in de gegeven omstandigheden niet kunnen worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond die een uitzondering is op de algemene regel van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en die dus restrictief moet worden toegepast. De daden waarvoor verzoeker werd veroordeeld, kunnen aldus niet in aanmerking worden genomen om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 17 oktober 2012 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker niet wordt bevestigd.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er op dat moment in zijn regio van herkomst, Hassakah in Syrië, sprake was van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst thans zodanig zou gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dat in hoofde van verzoeker nog steeds een nood aan internationale bescherming aanwezig is blijkt overigens uit het in de bestreden beslissing krachtens artikel 57/6 eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3 van diezelfde wet verstrekte advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers, het CGVS adviseerde als volgt: *"Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."* Dienvolgens wordt aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET